

На 28 Юлий 1890 год. въ Пазарджикъ ме намѣри запасний подпоручикъ Атанасъ Здравковъ, и ми каза, че ималъ да ми съобщава нѣщо, но щѣлъ да направи това подиръ десетина дни и дѣйствително на 19-й Августъ сутринята той ме повика у дома си и въ градината слѣдъ като ме попита — да ли би послѣдвало нѣкое зло за България, ако се убиятъ Княза и Стамболовъ и чу отговора ми, че подобно нѣщо е равносилно съ унищожението на България, като държава, показа ми кореспонденцията си съ съмисленицитѣ си емигранти, и ми каза, че запасний офицеръ Бобековъ отъ Панагюрище го намѣрилъ единъ пѣтъ въ Пазарджикъ съ пазарджичанина Димитра П. Стайковъ, който слѣдъ като казалъ Бобекову за Здравкова: „той е най вѣрний ни човѣкъ,“ отишелъ си и го канилъ да вземе участие заедно съ тѣхъ въ единъ заговоръ, на който цѣльта била убиванието на Княза при Драгоманъ, когато пѣтува съ желѣзницата. Това нѣщо Здравковъ, по мой съвѣтъ, съобщи на правителството и по послѣ прѣзъ мѣсець Септемврий, мѣжду 15 и 20 число, Здравковъ замина за Панагюрище подъ прѣдлогъ на търговия, за да се срѣщне съ Бобекова и Стоя Джуджевъ, за когото Бобековъ билъ му казалъ, че билъ също съучастникъ и когато се върна отъ тамъ, разказа ми, че Джуджевъ му говорилъ същото и по-подробно, като му казалъ още, че за деня ще имъ се извѣси отъ София и тѣ ще минатъ прѣзъ Пазарджикъ, за да взематъ и него. Слѣдъ това като прѣдставител азъ се намѣрвахъ въ София и прѣзъ врѣмето на сесията, единъ день въ кафенето, Тома Георгиевъ, ми каза, че желаялъ да се запознае съ Здравкова, защото чувалъ за него, че билъ юнакъ. Нѣколко дни слѣдъ това Здравковъ дойде въ София и азъ го запознахъ съ Тома Георгиева. Послѣ Здравковъ ми каза, че Георгиевъ му говорилъ за същия заговоръ, като му казалъ че Бобековъ и Джуджевъ биле тѣхни хора, и че имало и други, но казалъ ли му ги е — незная. Отъ 1-й до 15-й Декемврий Зоравковъ бѣше пакъ въ София и ми каза, че Георгиевъ въ къщата си билъ му говорилъ една вечеръ, какво планътъ за убиванието на Княза билъ напуснатъ и се мислило, да се убие Министръ Стамболовъ, защото въ първия случай положението пакъ можало да се запази и че за извършванието щѣли да се заематъ сами тѣ, понеже подкупували за тая цѣль хора, но тѣ избѣгвали съ паритѣ, безъ да свършатъ нѣщо“.